ΑΡΑΓΕ ΓΙΑΤΙ:

Η καμινάδα τους δεν κάπνισε ποτέ,
άσπρη, βουβή, κι’ αλέρωτη,
χρόνους πολλούς, κοιμάται.
Κουδούνι, δίχως δαχτυλικά αποτυπώματα,
κι η πόρτα τους, πάντα κλειστή,
δεν χάρηκε καλωσορίσματα, φιλιά
και χέρια αγκαλιασμένα.

Ούτε πουλί πετούμενο,
δεν βρίσκει στην αυλή τους,
δυο σπόρους κι’ ένα ψίχουλο,
νερό, την δίψα του να σβήσει.
Ούτε κλαδί παράμερο, να γλυκοκελαηδήσει.
Ουτ’ ένα γέλιο δεν ακούστηκε ποτέ,
ώστε, τα όξινα να πλένει της ψυχής τους.

Μονόχνοτοι, περίεργοι, ξινοί,
κλεισμένη σε ανήλιαγο μυαλό, η σκέψη τους,
δεν θέλουν σπίτι τους κανέναν.
Ποιος ξέρει πώς να σκέπτονται,
και άραγε, μπορεί, αγκαλιασμένοι
με τα πλούτη τους, να ειν’ ευτυχισμένοι;